

Credința și fapta

Foaie duminicală a parohiei "Toma Cozma"

Duminica a douăzeci și patra după Rusalii

Soborul Sfinților Arhangheli Mihail și Gavriil

În această săptămână, luni:

Sfinții Arhangheli Mihail și Gavriil - Ilustrare grafică realizată de Bogdan Zahariuc

Mai-marilor Voievozi ai oștilor cerești, rugămu-vă pe voi noi, nevrednicii, ca să ne acoperiți pe noi, prin rugăciunile voastre, cu acoperământul aripilor măririi voastre celei netrupești, păzindu-ne pe noi cei ce cădem cu deadinsul și strigăm: Izbăviți-ne din nevoi, ca cei ce sunteți mai-mari peste cetele puterilor celor de sus.

Troparul Sfinților Arhangheli

Evangelia duminicii

Învieirea fiicei lui Iair

(Luca VIII, 41-56)

41. Și iată a venit un bărbat, al cărui nume era Iair și care era mai marele sinagogii. Și căzând la picioarele lui Iisus, Îl ruga să intre în casa lui,
42. Căci avea numai o fiică, ca de doisprezece ani, și ea era pe moarte. Și, pe când se ducea El, mulțimile Îl împresurau.
43. Și o femeie care de doisprezece ani avea scurgere de sânge și cheltuisese cu doctorii toată averea ei, și de nici unul nu putuse să fie vindecată,
44. Apropiindu-se pe la spate, s-a atins de poala hainei Lui și îndată s-a oprit curgerea sângelui ei.
45. Și a zis Iisus: Cine este cel ce s-a atins de Mine? Dar toți tăgăduind, Petru și ceilalți care erau cu El, au zis: Învățătorule, mulțimile Te îmbulzesc și Te strâmtorează și Tu zici: Cine este cel ce s-a atins de Mine?
46. Iar Iisus a zis: S-a atins de Mine cineva. Căci am simțit o putere care a ieșit din Mine.
47. Și femeia, văzându-se vădită, a venit tremurând și, căzând înaintea Lui, a spus de față cu tot poporul din ce cauză s-a atins de El și cum s-a tămăduit îndată.
48. Iar El i-a zis: Îndrăznește, fiică, credința ta te-a mântuit. Mergi în pace.
49. Și încă vorbind El, a venit cineva de la mai-marele sinagogii, zicând: A murit fiica ta. Nu mai supăra pe Învățătorul.
50. Dar Iisus, auzind, i-a răspuns: Nu te teme; crede numai și se va izbăvi.
51. Și venind în casă n-a lăsat pe nimeni să intre cu el, decât numai pe Petru și pe Ioan și pe Iacov și pe tatăl copilei și pe mamă.
52. Și toți plângeau și se tânguiau pentru ea. Iar El a zis: Nu plângeți; n-a murit, ci doarme.
53. Și râdeau de El, știind că a murit.
54. Iar El, scoțând pe toți afară și apucând-o de mână, a strigat, zicând: Copilă, scoală-te!
55. Și duhul ei s-a întors și a înviat îndată; și a poruncit El să i se dea să mănânce.
56. Și au rămas uimiți părinții ei. Iar El le-a poruncit să nu spună nimănui ce s-a întâmplat.

Sfinții Arhangheli Mihail și Gavriil – gata oricând să ne ajute

În mod constant, ziua de 8 noiembrie marchează sărbătoarea cinstirii Sfinților Mai-Marilor Voievozi Mihail și Gavriil. Acești voievozi cu rol de căpetenii ai îngerilor Treimii, ființe nemuritoare, laudători de Dumnezeu, în limbajul nostru actual îi putem denumi purtători de cuvânt ai Legilor dumnezeiești.

Mihail, slujitor neostenit al Treimii, purtător de lumină, înzestrat cu dumnezeiască minte, capabil a judeca drept, a ajutat și pururea ajută popoarele creștine la caz de nevoie.

Gavriil, înger al darurilor, prin lucrările lui de părtăș al tainelor lui Dumnezeu, a făcut cunoscut cele mai înălțătoare vestiri de bucurie lumii creștine. Din porunca ceui Preaînalt, Gavriil a adus vestea de mare bucurie către Ana și Ioachim, care în ciuda nerodirii lor, au fost aleși de a naște pe Maria Născătoarea de Dumnezeu. Același Gavriil a fost slujitor dumnezeiesc pentru lucrarea Binevestirii: *Nu te teme, Marie căci ai aflat har la Dumnezeu și iată vei lua în pântece și vei naște fiu și vei chema numjele lui Iisus. Acesta va fi mnare și Fiul Celui Preaînalt se va chema.*” (Luca 1,30-32).. La Nașterea Mântuitorului tot Gavriil a fost vestitorul spre bucuria păstorilor ce-L privegheau și povățuitorul magilor veniți spre a se închina Celui Născut.

Sigur, nu la atât se rezumă lucrările binefăcătoare ale celor doi Sfinți. Din dorința de a evidenția ajutorul pururea al acestora, doresc în cele ce urmează să mă refer la un caz „minune” care s-a petrecut în vara anului 1976. Am extras câteva idei din textul *O mare minune din vremea noastră*, redactat în anul 1992 de către Schitul românesc Prodomul – Athos, care prin bunăvoința protosinghelului Petronie Tănase a tradus textul din limba greacă în limba română.

Este vorba despre un cetățean sârb, care a trăit un eveniment ieșit din comun ce i-a marcat viața în bine apropiindu-se de Dumnezeu. Un sârb originar din Yacuta, invalid de război, a mers pentru tratament la Băile Matarusca. Aflat la volanul mașinii personale, a fost obligat să oprească pe un pod din cauza unui accident rutier. Staționând, a observat dincolo de pod un călugăr și o călugăriță care făceau semne către șoferii din circulație pentru a fi luați în mașină. Nimeni nu s-a oprit. Când a reușit să iasă din învâlmășeala de pe pod, sârbul a oprit mașina și i-a invitat pe călugăr și călugăriță să urce în mașina lui. Ambii l-au salutat cu formula „Dumnezeu să ajute!”. Deși neobișnuit cu acest gen de salut, sârbul automat a răspuns: „Dumnezeu să vă ajute!” Pornind mașina șoferul și-a întrebat pasagerii dacă se simt bine. Răspunsul a fost afirmativ, spunându-i-se pe nume. Au urmat o serie de discuții din care reieșea că pasagerii cunoșteau totul despre sârb, inclusiv faptul că puțină era credința sa în Dumnezeu, dar era cinstit, milostiv și avea inimă bună. Acele discuții pline de mister l-au uimit pe sârb, cu atât mai mult, că prin oglindă a observat că cei doi purtau aureole pe cap, din care emana lumină. Ajuns la hotelul destinat, a oprit mașina, auzind totodată

rugămintea călugărului, de a nu discuta cu nimeni cele petrecute în acea zi, timp de trei luni. Tulburat și neliniștit a deschis portiera din spate, pentru a înlesni coborârea misterioșilor călători. În spatele mașinii nu mai era nimeni.

O mare minune! Copleșit de emoții și obosit s-a culcat în hotel unde a dormit șase ore. Când s-a trezit și-a reamintit că în vis a pătruns în tainele cerești. Prima întâlnire a avut-o cu Gavriil înger de o strălucire și o frumusețe rară, care i-a spus că în ciuda păcatelor lui, în acea zi l-a ascultat pe Dumnezeu luându-i în mașină pe cei doi, care erau Sfântul Apostol Pavel și Sfânta Parascheva. Pentru această faptă bună i se va arăta drumul drept al mântuirii. În vis a fost purtat prin tainele cerului văzând lumina Raiului, apoi infernul înspăimântător al iadului, o mare de foc unde ajung cei ce nesocotesc pe Dumnezeu. «Ia aminte, a spus Gavriil, așa cum arată dreptii și cum arată păcătoșii aici, așa se vor înfățișa înaintea lui Hristos, la a doua venire a lui Dumnezeu, care îi va judeca pe fiecare după faptele sale»

Sfântul Gavriil l-a îndemnat pe sârb să meargă la Biserica, să-și mărturisească păcatele pentru a primi trupul și Sângele Domnului, să se închine la toți Sfinții, Apostolii dar mai ales către Sfânta Născătoare de Dumnezeu, i-a indicat ce și cât să citească. Trezindu-se din somn s-a hotărât să respecte faptele primite de la Sfântul Arhanghel Gavriil. A mers la mănăstirea Zița unde și-a procurat cărțile indicate; citind acele cărți a simțit cum sufletul i se metamorfoza. A mers în mod curent la mănăstire, unde auzind cântările Sfintei Liturghii, își amintea cântările îngerilor din vis. Amintirea cântărilor cerești îi provocau lacrimi de bucurie, iar inima lui simțea nevoia de câință. Trăia sentimente noi.

După 3 luni a mers la mănăstirea Zița și s-a spovedit episcopului Vasile, care ascultându-i toată întâmplarea, a făcut semnul crucii zicând „Doamne, mare este puterea Ta, Stăpânirea și mila Ta!”. Sârbul și-a mărturisit păcatele personale care-i apăsau sufletul. Episcopul Vasile i-a citit rugăciuni de dezlegare, apoi l-a împărțășit. După primirea Sfintei Împărțășanii, sârbul s-a simțit un nou născut, dominat de o imensă bucurie și ușurare a sufletului, hotărât a nu mai păcătui. Simțindu-se aproape de Dumnezeu.

Din această întâmplare „minune”, putem învăța că niciodată nu-i prea târziu să ne pocăim, să ne frânăm pornirile rele pentru a ne apropia de Dumnezeu – iar Sfinții Mari Voievozi Mihail și Gavriil pururea sunt gata să ne ajute, fiecăruia cum ni se cuvine.

Pentru enoriașii Bisericii Toma Cozma, ziua de 8 noiembrie ne oferă o bucurie în plus de a cinsti ziua numelui parohului nostru, părintele Mihai, căruia îi adresez atât personal cât și din partea familiei mele, precum nădăjduiesc a fi în asentimentul tuturor enoriașilor, alese și cuvioase urări de sănătate și îndelungată păstorire. Urări frumoase adresăm și doamnei presvitera Gabriela.

Nina Scopos

Perspective duhovnicești

Motto: *“Vindecă-mă, Doamne, că s-au tulburat oasele mele; și sufletul meu s-a tulburat foarte”* (Psalm VI, 2-3)

Rostită cu simțire și perseverență, rugăciunea realizează curățirea inimii. Pe măsură ce sporește în intensitate, rugăciunea aduce vindecarea sufletului sau dobândirea caracterului nepătimaș. Lipsa rugăciunii aduce cu sine îndepărtarea de Dumnezeu, astfel încât facultățile sufletului și trupului se îndreaptă către realitatea sensibilă pentru a-și afla în ea plăcerea, iar omul se înrobește păcatului, patimilor sau viciilor. Sfântul Maxim Mărturisitorul spune că patimile nu aparțin prin Creație de firea oamenilor, iar Ava Doroftei spune că: ”abătându-se sufletul de la virtuți, din iubirea de plăcere, a dat naștere patimilor și le-a întărit pe acestea împotriva sa”. Așadar, cu cât acceptăm compromisul cu patimile, cu atât ele devin mai puternice și mai greu de lepădat. Vindecarea sufletească și izbăvirea de patimi presupune mai întâi de toate ca ele să fie bine cunoscute.

“Negreșit fără a fi înfățișat felul rănilor și fără a fi cercetat începutul și cauzele bolii, nici bolnavilor nu le va putea fi asigurată îngrijirea convenită și nici celor sănătoși puțința de a-și păstra o sănătate desăvârșită” - spune Sfântul Ioan Casian.

Tămăduirea începe, o dată cu identificarea acestor patimi, care-i va permite omului să-și cunoască și să-și înțeleagă manifestările sufletului, să le descopere semnificația profundă și să taie iute răul care l-a cuprins sau e pe cale să-l cuprindă; astfel, omul încetează de a mai fi determinat orbește de mecanisme pe care nu le cunoaște, care îl tulbură și îi aduc suferința.

Începând cu acest număr, vom încerca o succintă prezentare a principalelor boli duhovnicești împreună cu cauzele care le-au produs și unele posibile tratamente. Spun „posibile tratamente”, deoarece singurul tămăduitor al bolilor este Hristos care, prin gura duhovnicului, trimite cel mai sigur tratament pentru vindecare.

Filautia (iubirea de sine)

Este privită de mulți Sfinți Părinți drept izvorul tuturor răutăților sufletului, maica tuturor patimilor. Există o formă de iubire de sine virtuoasă, care ține de firea omului, amintită de Hristos atunci când vorbește despre porunca :”Sa iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși” (Matei 19, 22, 39; Luca 10,27) și care constă în a te iubi pe tine ca făptură a lui Dumnezeu, creată după chipul și asemănarea Sa, a te iubi deci în Dumnezeu și a-l iubi pe Dumnezeu în tine. Iubirea de sine, așa cum trebuie privită din punct de vedere creștin, trebuie să fie un prilej de a da slavă lui Dumnezeu.

Patima *Filautiei* este însă o pervertire a acestei convenite iubiri și constă în exagerarea amorului propriu (în sensul negativ al acestui cuvânt, adică în iubirea *egoistă* de sine). Iubirea eului căzut, înstrăinat de Dumnezeu și îndreptat spre lumea materială, ducând o viață cu totul materială și nu spirituală. Patima Iubirii de sine zămislește plăcerea de sine, viața numai pentru sine căutarea numai a propriului interes, alergarea numai după putere, disprețuirea săracilor, ajungând până la nesocotirea poruncilor și lipsa evlaviei.

Iubirea de sine este fundamental legată de plăcere; ea este căutarea plăcerilor legate de simțurile trupesti, însoțită de uitarea de Dumnezeu, care o sporește.

Cel ce se iubește pe sine, caută înainte de toate propria sa plăcere, prin mijlocirea multelor patimi pe care le naște egoismul, orgoliul și pofta, ajungând până la a se opune iubirii față de aproapele, stimulând mai degrabă ura față de el. În loc să aibă în vedere folosul și binele celuilalt, omul stăpânit de iubirea de sine caută numai afirmarea de sine și propriul folos, iar în semenul său vede mereu un concurent și un rival.

În final putem concluziona că iubirea de sine constă în folosirea împotriva firii a unei tendințe firești a omului și anume iubirea de sine virtuoasă, legată indisolubil de iubirea de Dumnezeu și de iubirea de aproapele.

Inginer Gheorghe Aioanei

Din tâlcuirea Evangheliei duminicii

- Sfântul Ioan Gură de Aur -

Pentru a îndepărta din sufletul tatălui acea slăbiciune și necredință, Iisus o face cunoscută pe femeia care ”de doisprezece ani avea scurgere de sânge” și-i spune: *“Îndrăznește, fiică!”* .

Așa cum îi spusese și slăbănogului: *“Îndrăznește, fiule!”* (Matei 9, 2). Și, pentru că femeii îi era teamă, îi spune: *“Îndrăznește!”* și o numește: *“Fiică”*. Credința o făcuse fiică. Apoi urmează lauda: *“Credința ta te-a mântuit!”*.

Evanghelistul Luca spune că după ce femeia s-a apropiat și s-a vindecat, Hristos n-a chemat-o îndată, ci mai întâi a zis: *“Cine este cel ce s-a atins de Mine?”*; apoi Petru și cei ce erau cu El I-au spus: *“Învățătorule, mulțimile Te îmbulzesc și Te strâmtorează și Tu zici: «Cine este cel ce s-a atins de Mine?»”* – Aceasta este cea mai mare dovadă că Hristos a avut trup adevărat și că a călcat în picioare orice mândrie; mulțimile nu-L urmau strâns departe de El, ci totdeauna se îmbulzeau în El. – Și Luca spune mai departe că Domnul stăruia, zicând: *“S-a atins de Mine cineva, că am simțit puterea care a ieșit din Mine”*. Domnul a răspuns pe măsura înțelegerii celor ce-L ascultau; dar a spus aceste cuvinte și ca să o convingă pe femeie să mărturisească singură minunea. Domnul nici n-a vădit-o îndată, pentru ca, arătându-i că știe lămurit totul, să o înduplece să spună de la sine totul, să o facă să strige în auzul tuturor minunea săvârșită și, ca nu cumva, spunând El minunea, să dea naștere la bănuieli.

Ai văzut că femeia a fost mai bună decât mai marele sinagogii ? Nu L-a oprit în drum, nu L-a ținut, ci L-a atins numai cu vârful degetelor, a venit mai pe urmă și a plecat mai înainte. Mai marele sinagogii a adus pe Doctor în casa lui; femeia s-a mulțumit numai să-L atingă. Era înlănțuită de boală, dar prin credință era înaripată. Uită-te cum o mângâie Domnul, spunându-i: *“Credința ta te-a mântuit”*. Hristos spune acestea pentru ca, în același timp, să-l învețe pe mai marele sinagogii să creadă, iar pe femeie să o laude înainte tuturor, dându-i prin aceste cuvinte tot atâta bucurie și folos cât i-a dat vindecându-i trupul.

Liturghia pe înțelesul tuturor

(urmare din numerele anterioare)

23. Care este conținutul și semnificația **Rugăciunii anaferei euharistice** și ce aud credincioșii prezenți la Liturghie din această rugăciune ?

O dată cu intonarea imnului "Cu vrednicie și cu dreptate..." de către strană, preotul însuși începe rostirea în taină a Rugăciunii anaferei: "Cu vrednicie și cu dreptate este a-Ți cânta Ție, pe Tine a Te binecuvânta, pe Tine a Te lăuda, Ție a-Ți mulțumi, Ție a ne închina, în locul stăpânirii Tale; căci Tu ești Dumnezeu negrăit și necuprins cu gândul, nevăzut, neajuns, pururea fiind și același fiind: Tu și Unul-Născut Fiul Tău și Duhul Tău cel Sfânt. Tu din neființă la ființă ne-ai adus pe noi, și căzând noi, iarăși ne-ai ridicat și nu Te-ai depărtat, toate făcându-le, până ce ne-ai suit la cer și ne-ai dăruit împărăția Ta ce va să fie. Pentru toate acestea mulțumim Ție și Unuia-Născut Fiului Tău și Duhului Tău celui Sfânt, pentru toate pe care le știm și pe care nu le știm; pentru binefacerile Tale cele arătate și cele nearătate, ce ni s-au făcut nouă. Mulțumim Ție și pentru Liturghia aceasta, pe care ai binevoit a o primi din mâinile noastre, deși stau înaintea Ta mii de arhangheli și zeci de mii de îngeri, heruvimii cei cu ochi mulți și serafimii cei cu câte șase aripi, care se înalță zburând..." După conținutul ei, Rugăciunea anaferei se înfățișează ca expresie a laudei și a mulțumirii, pe care preotul le aduce lui Dumnezeu în numele Bisericii. Acest caracter este sugerat chiar de la început, prin recomandarea preotului: "Să mulțumim Domnului".

Din această rugăciune tainică, credincioșii nu aud decât câteva fraze pe care preotul le rostește cu voce tare. Astfel, pomenind, între altele, pe îngerii din ceruri, care slăvesc neîncetat pe Dumnezeu, preotul adaugă, cu glas înalt, chipul în care se face această slăvire: "Cântarea de biruință cântând, strigând, glas înălțând și grăind". Care este această cântare de biruință ? - Este *Imnul întreit sfânt*, pe care Serafimii îl cântă, în jurul tronului Celui Prea Înalt: Sfânt, Sfânt, Domnul Savaot ! Plin este cerul și pământul de mărirea Ta. Osana întru cei de sus. Binecuvântat este Cel ce vine întru numele Domnului. Osana întru cei de sus!" (Isaia 6, 3; Apoc. 4, 6-8). Unirea credincioșilor în chip spiritual cu sfinții îngeri, în armoniile aceluiasi imn întreit sfânt, este deci un fapt actual în Liturghie, iar nu numai "în veacul ce va să fie". Această unire este confirmată de mărturisirea preotului în însăși Rugăciunea anaferei, o dată cu intonarea imnului de către credincioși: "Cu aceste fericite Puteri și noi, lubitorule de oameni, Stăpâne, strigăm și grăim: Sfânt ești și Preasfânt, Tu și Unul-Născut Fiul Tău și Duhul Tău cel Sfânt. Sfânt ești și Preasfânt și slava Ta este plină de măreție. Căci Tu ai iubit lumea Ta atât de mult, încât pe Unul-Născut Fiul Tău L-ai dat, ca tot cel ce crede într-Însul să nu piară ci să aibă viață veșnică. Și Acesta venind și toată rânduiala cea pentru noi plinind, în noaptea în care a fost vândut și mai vartos Însuși pe Sine S-a dat pentru viața lumii, luând pâinea cu sfințele și preacuratele și fără prihană mâinile Sale, mulțumind și binecuvântând, sfințind și frângând, a dat Sfinților Săi Ucenici și Apostoli, zicând..."

Totodată, prezența serafimilor este simbolizată în acest moment liturgic prin acțiunile ce se îndeplinesc în legătură cu cântarea Trisaghionului. Astfel, în timp ce preotul rostește ecfonisul "Cântarea de biruință cântând, strigând...", diaconul sau preotul, luând steluța de pe Sfântul Disc, face cu ea semnul crucii deasupra acestuia, lovind ușor cu ea în cele patru părți ale Sfântului Disc, pentru a simboliza prin sunetul respectiv cântarea "Sfânt, Sfânt, Sfânt, Domnul Dumnezeu Atotțitorul", prin care îl preamăresc cele patru ființe de care vorbește Sfântul Ioan Evanghelistul în Apocalipsă (4, 6, 8). Pe

de altă parte, în timp ce se intonează Trisaghionul serafimic, diaconul agită ușor ripida deasupra vaselor cu cinstitele daruri, prin care se închipuie prezența mulțimilor îngerești, dar mai ales participarea reală a serafimilor, prefigurată deja în Vechiul Testament prin serafimii care umbreau cu aripile lor chivotul Legii din Sfânta Sfințelor.

Aducerea aminte de binefacerile divine își are punctul culminant la sfârșitul rugăciunii în rostirea cu voce tare a cuvintelor de instituire a Jertfei: "Luați, mâncați, acesta este Trupul Meu, Care se frânge pentru voi spre iertarea păcatelor", și: "Beți dintru acesta toți, acesta Sângele Meu, al Legii celei noi, Care pentru voi și pentru mulți se varsă, spre iertarea păcatelor", pe care le-a rostit Mântuitorul Însuși la ultima cină luată cu ucenicii Săi. În timp ce corul intonează "Amin" după prima formulă de instituire, preotul continuă să rostească în taină textul din I Corinteni 11, 25: "Asemenea și paharul după cină zicând...", întreținând astfel pentru sine cursul neîntrerupt al istorisirii. În Liturghia Sfântului Vasile cel Mare se întrebuițează aici o formulă mai dezvoltată: "Asemenea și paharul din roada viței luând, amestecând, mulțumind, binecuvântând, sfințind". Pe de altă parte, la el textul celor două ecfonise cu formulele de instituire este amplificat cu introducerea explicativă din însuși cursul narațiunii: "A dat Sfinților Săi Ucenici și Apostoli, zicând..."

Ca o concluzie firească a relatării despre instituirea Jertfei Euharistice, urmează imediat mărturisirea că Biserica aduce Jertfa euharistică întru amintirea a tot ceea ce El a făcut pentru mântuirea umanității. De aceea a intrat în tradiție a se numi acest scurt fragment al anaferei *anamneză* (amintire, pomenire). Pentru a treia și ultima oară în cursul Liturghiei, darurile sunt proaduse acum prin cuvintele spuse de preot cu voce tare, ca încheiere a anamnezei din ambele anafore: "Ale Tale dintru ale Tale, Ție Ți-aducem de toate și pentru toate". Așezându-și deci mâinile cruciș, dreapta peste stânga, diaconul sau preotul, ia vasele cu sfințele daruri și, când rostește pasajul "Ție Ți-aducem de toate și pentru toate", din acest ecfonis, le înalță și face cu ele semnul crucii deasupra Sfântului Antimis. Prin acest ecfonis, preotul mărturisește că noi nu avem nimic al nostru, propriu, pentru a constitui din partea noastră un dar vrednic de Dumnezeu, ci îi oferim din cele ce sunt de fapt ale Lui. Mai explicit, în anamneză vrea să se spună anume că, aducându-ne aminte "de toate cele ce s-au făcut pentru noi", dar mai ales de cele pătimate de Fiul lui Dumnezeu pentru mântuirea noastră, până la învierea și întoarcerea Lui în slava pe care a avut-o la Tatăl mai înainte de a fi lumea (Ioan 17, 5), darurile noastre în vederea Jertfei liturgice sunt oferite "de toate acestea" ce au fost aici pomenite, adică în legătură cu toate aceste momente care au constituit Jertfa Mântuitorului.

(va urma)

Publicație editată de parohia TOMA COZMA
Str. Toma Cozma, nr. 41, cod poștal 700 554, Iași,
tel/fax 211 273, e-mail: margineanu@mail.dntis.ro
Preot paroh Mihai Mărgineanu
Secretar redacție: Vasilica Onofrei

Se distribuie prin pangarul parohiei. Pentru susținerea acestei publicații, dar și pentru activitățile culturale și filantropice ale parohiei, primim donații în contul IBAN RO38 RZBR 0000 0600 0027 6450 deschis la Raiffeisen Bank.